

15 augustus 2020

Maria Tenhemelopneming

Lc. 1, 39-56

De mooiste en de beste woorden om iets over Maria te zeggen zijn eigenlijk de woorden die ze ons zelf heeft gegeven. Heel veel zijn er dat niet, maar vandaag horen we ze wel: het Magnificat, wat iedere avond ook gebeden wordt in de vespers. Maria spreekt die woorden bij het bezoek aan haar nicht Elisabeth. En misschien mogen we die ene gebeurtenis, dat bezoek, wel lezen als een soort samenvatting van haar hele leven.

“Maria reisde met spoed naar het bergland”, staat er. En dat klopt: Maria heeft in haar leven nogal wat “bergen” moeten trotseren. Het schandaal van haar ongehuwd moederschap en de twijfels bij St. Jozef, de miserabele condities bij Jezus’ geboorte en de vlucht naar Egypte, het verlies van de 12-jarige Jezus, het niet begrijpen van zijn optreden als volwassen man, maar nog het meest op Goede Vrijdag onder het kruis van haar Zoon: de plaats waar geen enkele moeder of vader wil staan.

Wij denken misschien te gemakkelijk dat Maria het relatief eenvoudig heeft gehad omdat God haar door verschijningen en voorspellingen liet weten waar ze aan toe was. Dat zegt ze ook zelf vandaag: “Dat Hij die machtig is aan mij zijn wonderwerken deed”. Maar dat betekent niet dat ze geen twijfel of angst gekend heeft. Zij misschien wel meer dan wie ook.

“Gij zijt gezegend onder de vrouwen”, horen we Elisabeth zeggen als Maria bij haar binnenkomt. Woorden die we sindsdien van generatie op generatie doorgegeven hebben in het Wees Gegroet. Zouden diezelfde woorden ook niet geklonken hebben toen ze het huis van de Vader binnentrad? Zou zij, wiens hele leven één groot “ja” was op God, niet hetzelfde (ja) gehoord hebben toen ze voor God stond?

En nog andere woorden uit het Evangelie van vandaag gebeuren nog steeds. “Waarom heb ik het te danken dat de Moeder van mijn Heer naar mij toekomt?”, horen we Elisabeth vragen. Met dat “naar ons toekomen” is Maria sindsdien nooit meer gestopt, ook niet na haar tenhemelopneming die we vandaag vieren. Dat maakt haar nl. niet tot een grote “afwezige”, maar juist tot een altijd en overal “aanwezige”.

Daarom ben ik ook zo blij dat sinds oktober vorig jaar hier de Mariakapel open kan zijn. Ze is niet alleen heel mooi geworden, maar daarmee ontsluiten we ons geloof ook een beetje letterlijk voor de mensen. En ik weet: een aantal van hen die hier een kaarsje komen opsteken komen verder nooit in de kerk. Maar laat dat ene kaarsje, die ene Wees Gegroet dan het lijntje zijn naar hierboven wat we de mensen kunnen bieden. Als dat voor hen en ons een hulp is om hetgeen speelt in ons leven te dragen en misschien zelfs te overwinnen, dan heeft Maria haar werk gedaan. Want ook nu nog helpt ze mensen bergen te bedwingen en is ze,

zoals destijds bij Elisabeth, daar waar haar hulp nodig is. Ze is, met de woorden uit haar Magnificat, het mooiste voorbeeld van hoe God naar mensen omziet.
Amen.

Johan Goris, pastoor